

לזכרו של ר' שלמה אומן הי"ד*

הרב מאיר שלזינגר שליט"א

אנו אמורים לתת תרומה מן המשובח שיש לנו, וזו הפרשה בה אנו עוסקים השבוע. אנו עוסקים כרגע בטוב ובמשובח שהולך לתרומה, כאשר אנו עוסקים ב"החל הנגף".

כל כך הרבה מעגלים וקשרים ודרכים הפגישו את שלמ'לה ואותי כל השנים: כמשפחה, כרב וכיחיד, ואינני יכול להספיד אותך שלמה. חכמת אדם תאיר פניו - דומה שמאור הפנים שלך היה כתוב על לב, ומאור הפנים שלך היה כתוב בראש. ומי לא נמצא כאן, מי בלימוד ומי בחסדים, מי בחכמה ומי באומנות - כל המעגלים האלה מפגישים את כל אלפי, אלפי אוהדיך, שהרי מכיריך הם אוהביך. לבוא פה ולנסות בשם כל אלה, כשאיני יכול בשם אחד - בשם עצמי להעלות את מה שהלב חש והמוח אומר, ואיננו עובר מן הלשון החרוצה...

שלמה האוהב.

שלמה אהב את החיים הוא אהב את כל מי שחי לצידו, לכן אהבו אותו כולם. מי לא אהב את שלמה? מי שהסכים אתו, ומי שלא הסכים אתו, אבל כולם הסכימו שאוהבים את שלמה, אוהבים את שלמה, כי שלמה אוהב את כולם.

שלמה התלמיד, השומע, המקשיב, המבין, הרוצה לעמוד על דעת רבותיו, ועומד אחר כך על דעתו... שלמה הבן. לא ראיתי יחס בין אב לבן ובין בן לאב כמו בין ג'וני (אביו) לשלמה. לא ראיתי בן וחבר וידיד ושותף כזה, וזה בן שמכבד את אבא! בן שמעריך את אבא, ומעריך גם את אמא, והוא ידיד. וכאן עומדים ג'וני ואסתר וידידי הותיקים היקרים כל השנים חיים ועליזה (הורי שלומית אומן), וכל אחד מהם, כל אחד מהם קובר את הבן שלו, וכל אחד מהם כואב את בתו שנהייתה אלמנה. לא ראיתי יחסים כאלה, והרי זה המיוחד, המיוחד בשלמה.

אכן הדברים יוצאים בעירבוביה.

אהבת את הישיבה בכל נימי נפשך, היית קשור אליה מיום שבאת. קשור לבנינה, קשור לתלמידיה קשור אליה עד לרגע האחרון ממש. שלומית תעיד, עד הרגע האחרון ממש, כמה היית קשור לכל הנעשה בישיבה, וכל מה שיכול להיעשות בה, לכל מה שיכול היית להביא תרומה ותועלת לגידולה, לחיזוקה,

* דברי הספד שנאמרו ליד הקבר

להעמקתה של הישיבה ושל כל אחד מתלמידיה.

כאן אני נפרד ממך שלמ'לה כדוד, כרב, כחבר וכידיד, כמי שכל כך הרבה היה לנו יחד, כפי שאני מרגיש, שכל כך הרבה ממה שאני ניסיתי לתת הגיע אליך.

להנציח אותך?! איך אפשר להנציח דבר שיסודו התחדשות, שיסודו אי קפיאה על השמרים?

הן מנציחים דבר קבוע, כן, הרי שלמ'לה לא עמד לרגע, ואיך יכולים להנציח את ההתחדשות, ההשתנות ואת הנכונות לשמוע מחדש, להבין מחדש, ולשנות ולהסביר שטעיתי, ולרצות לעשות את הטוב? איני יודע איך שמנציחים דבר שכזה...

אך שלמה, אני רוצה לומר לך: אותם נחלי אהבה שהיו לנו אליך, נפנה אותם, בכל הדרכים העומדות לרשותינו. הנחלים האלה, המים הרבים האלה של אהבה, אנחנו נפנה אותם לדרך (בנו, שיבלח"ט, של שלמה). שדוד יקבל וירכוש ויגדל על מבועי האהבה הרבה הזו שאנו חשים אליך. וניתן את היד לשלומית, לג'וני, לאסתר, לחיים ועליזה. וניתן את התמיכה לאמא היקרה (הגב' שלזינגר, סבתו תבלח"ט של שלמה) שתחיה לאורך ימים, לאח ולאחיות העומדים פה אבלים וכואבים את מה שחסר להם, אתה שהלכת.

הקטורת היתה מכפרת, כשיכלו אנשים לעמוד בין החיים והמתים, ותעצר המגפה. אומר רבי יהושע בן לוי: כשעלה משה למרום, כל מלאך נעשה לאוהב, שכל מלאך אמר לו, דבר מה נתן לו. ואף מלאך המות נעשה לאוהב, ונתן לו את הקטורת. בקטורת שמעלים ריח ניחוח לפני ה' יכולים לעצור את המגיפה.

שלמה, אני לא צריך לומר לך שתהיה לנו מליץ יושר. אבל אני יודע שכאשר אתה בא לפני כסא הכבוד בצורה שאתה בא, בדרך שבה הלכת, כולם יאהבו אותך תמיד, ומלאך המות יצטרך לאהוב אותך.

ואני מבקש ממך שלמה, בתבונתך הגדולה וכוחותיך הנעלים, תיקח ממנו את הסוד: איך מקריבים קטורת בזמן הזה. תדאג שיגידו לנו מהו הסממן, מהו הסממן החסר בקטורת שלנו היום.

למה נתקיים בנו: "אם חיסר אחת מכל סממניה חייב מיתה". מהו הסממן החסר, מה חסר בקטורת, הרי את הסם הזה כבר מלאך המות גילה לעם ישראל, גילה אותו לפני משה רבינו.

אתה שלמה, וחבריך שאין בריה יכולה לעמוד במחיצתכם לפני כסא הכבוד, תדאג שיגלו לנו את סודה של הקטורת של היום, את כל סממניה, את סימני הקטורת של היום, כך שהיא תעלה ריח ניחוח לפני ה'.

ת. נ. צ. ב. ה.